

C'mon C'mon – Rørende film med en diskret opfordring –

Jesse (Woody Norman) på ryggen af onkel Johnny (Joaquin Phoenix) i filmen C'mon C'mon. Foto: Scanpix

Mikkel Stolt 14.05.2022

FILM // ANMELDELSE – “Skynd dig i biografen og se denne film”, skriver POV’s filmanmelder Mikkel Stolt, for *C’mon C’mon* med Joaquin Phoenix er den slags “film, som vi nødig vil undvære i biograferne: Værker, der baserer sig på, bearbejder og fortolker videre på rigtige menneskers virkelighed”.

C'mon C'mon

Amerikansk drama, 109 min. Dansk premiere d. 21. april 2022

Manus og instruktion: Mike Mills

Medvirkende: Joaquin Phoenix, Woody Norman, Gaby Hoffmann m.fl.

Det var måske ikke verdens bedste idé at bibeholde den originale titel til denne lille, amerikanske film, for det er vist en gammel sandhed fra billetkontoret, at folk ikke er så tilbøjelige til at købe billet til en film, hvis titel de ikke ved, hvad betyder, eller hvordan man skal udtale.

Faktisk havde det måske været bedre at kalde den ”Min Søsters Barn” eller ”Min Nevø og Mig”, som man ville have gjort i gamle dage (dengang jeg var filmstuderende og undersøgte, hvordan en film som Nicolas Roegs komplekse *Insignificance* klarede sig i Danmark med titlen *Pigen og Professorens*. Ikke godt, kan jeg afsløre).

Nu om dage plejer man dog at beholde originaltitlerne – i hvert fald på engelsksprogede og såkaldte ’independent’ film, som ikke er lavet af de kæmpestore

filmselskaber. Og de danske titler, jeg foreslog ovenfor, ville jo også have givet publikum nogle forkerte forventninger til filmens tone og handling.

Onkel Johnny og Jesse

Ikke desto mindre handler *C'mon C'mon* kort fortalt om en onkel i Los Angeles, der skal passe sin søsters niårige søn, mens hun oppe i Oakland passer sin eksmand og drengens far, der har udfordringer med det mentale helbred.

Og titlen skal læses "*Come On, Come On*", som drengen Jesse på et tidspunkt gentager igen og igen, og som på en måde kan oversættes til "Kom nu, tag dig sammen," men det ved man ikke, når man sætter sig i biograf sædet.

Og det er da heller ikke en folkekomedie, vi skal se. Onkel Johnny, spillet med diskret bravur af **Joaquin Phoenix**, har ikke selv hverken kone eller børn, så alle er lidt nervøse ved denne pasningsordning. Da hans søster må udvide sit besøg i Oakland, bliver Johnny nødt til at tage Jesse med på sine arbejdsrejser til New York og New Orleans, før han til sidst kommer hjem til mor igen. Det er sådan set dét – og så selvfølgelig alligevel overhovedet ikke.

Samtidig er det bemærkelsesværdigt, at den niåriges perspektiv behandles helt på lige fod med de voksnes

Filmen kredser om, hvordan onklen og nevøens forhold udvikler sig via samtaler og små oplevelser, og da drengen vitterligt er meget voksen i det og stiller nyfigne og komplicerede spørgsmål, så udfordres onklen på flere planer. Da denne desuden arbejder som radiodokumentarist og skal interviewe andre børn i forskellige byer om blandt andet deres syn på fremtiden og livet som sådan, så væver hans professionelle og private liv sig pludselig sammen.

Jesse fascineres også af onklens optageudstyr, og det hele kunne godt have virket lidt konstrueret, men filmen holder akkurat balancen.

Onkel Johnny og Jesse ved sengetid. Foto: Scanpix

Smuk og intens sort-hvid

I mine øjne skyldes det i høj grad instruktør og manusforfatter Mike Mills' valg af struktur og æstetik i det hele taget, idet filmen ofte bruger små tidsspring og fortæller visse ting i fragmenter, korte klip og telefonsamtaler mellem de to søskende. For eksempel skildres bedstemorens død og faderens sygdom på den måde, hvilket gør, at man selv skal sidde og holde lidt rede på tidsforløbet.

Desuden er filmens sort-hvide fotografering meget smuk og kontrastrig i belysningen, og selvom man nu til dags vist ikke opfatter ikke-farvefilm som værende mere dokumentariske end farvefilm, så *er* der bare stadig noget dragende ved at se amerikanske byer i sort-hvid, ligesom det giver et uforklarligt nærvær i de mere intime scener.

Nærvær, ensomhed, komplekse følelser

Undervejs udnytter filmen også, at Johnny kan optage sig selv og genfortælle enkelte oplevelser med drengen, så han selv kan bearbejde det, og så er det måske alligevel, at det bliver lidt for meget. "C'mon", får man lyst til at sige, for vi har jo forstået det. Vi har forstået, at det naturligvis handler om vores indbyrdes forhold – især mellem voksen og barn – og vi forstår, hvor svært, givende, morsomt og gruopvækkende det kan være.

Samtidig er det bemærkelsesværdigt, at den niåriges perspektiv behandles helt på lige fod med de voksnes, og vi oplever, hvordan drengen både handler rationelt og irrationelt på sine egne følelser, hvilket gør det hele dejligt komplekst.

Alligevel er det som om, at filmen har håndbremsen trukket lidt for meget. Der er for eksempel to scener, hvor Jesse bliver væk i henholdsvis en *drugstore* og – anden gang mere alvorligt – på gaden i New York City. Vi kender alle den stigende rædsel, man kan føle i den situation, men af en eller anden grund føler jeg den ikke undervejs. "Er jeg for meget i hovedet og for lidt i maven, og er det min egen eller filmens skyld?" måtte jeg spørge mig selv undervejs, og jeg ved det faktisk ikke. Nok lidt begges fejl.

Onkel Johnny og Jesse i New York City. C'mon C'mon er ikke Woody Normans første film, barneskuespilleren debuterede som 6-årig i 2015. Foto: Scanpix

Jeg læser et sted, at Mills undervejs var i tvivl om filmens tone, og om hvorvidt filmen skulle være sjov eller ej. Hans egen dengang 7-årige søn havde sagt: "Be funny when you can", hvilket jeg synes er helt genialt.

Replikken indgår også på en underfundig måde i manus, men det får mig alligevel til at tænke, at han sagtens kunne have været mere sjov undervejs, og at det kunne have givet os endnu mere at arbejde med nede i maven. I fraværet af en tydelig fremadskridende handling er det godt at blive tilbudt noget andet, for eksempel humor, men det er en smagssag, og det er muligt, at jeg ved et gensyn vil synes det modsatte.

Drengen spilles af **Woody Norman**, og jeg skal ellers love for, at han giver os noget. Han spiller fremragende og er efterhånden også ved at være en rutineret skuespiller. Hans mor spilles af **Gaby Hoffmann**, som også har et komisk talent, men det ser vi ikke rigtigt noget til her, og Phoenix har jeg nævnt. Det er dejligt at se ham gestalte et almindeligt menneske, og se hvad et sådant kan risikere at komme ud for i den nære dagligdag.

[Skynd dig i biografen og se denne trods alt rørende og anderledes film. Også fordi du skal se, om Johnny virkelig 'tager sig sammen', som Jesse mener, han skal](#)

Men der *er* nu mange følelser i filmen på trods af mine indvendinger ovenfor, og den handler til en vis grad også om, at vi skal være bedre til at udtrykke dem, hvis vi skal beholde et sundt forhold til vores medmennesker, unge som ældre.

Men undervejs sad jeg faktisk og tænkte, at filmen måske i virkeligheden handler om ensomhed. Onkel Johnny har netop mistet sin mor, som forgudede ham (får vi at vide), han taler normalt ikke meget med sin søster, og hans kone eller kæreste gik fra ham, uden at han helt kan forklare hvorfor, da Jesse spørger ind til det.

Han har sine arbejdskolleger, nuvel, men stillet overfor sin nevøs rige indre liv, hvor tumultarisk det end kan være, så står Joaquin Phoenix' karakter alligevel tilbage som en, jeg har ondt af. Er hvert menneske alligevel en ø? Og skal man huske at bygge nogle faste forbindelser til de andre øer?

Hvis du kan svare 'måske' eller 'ja' til bare ét af de to spørgsmål, så skynd dig i biografen og se denne trods alt rørende og anderledes film. Også fordi du skal se, om Johnny virkelig 'tager sig sammen', som Jesse mener, han skal. Og endelig fordi det er en type film, som vi nødig vil undvære i biograferne: Værker, der baserer sig på, bearbejder og fortolker videre på rigtige menneskers virkelighed.

Joaquin Phoenix

Mikkel Stolt

Mikkel Stolt (f. 1965), filminstruktør og forfatter, cand.phil. i filmvidenskab (1992), medstifter af Fenris Film & Multimedia ApS (1993). Som instruktør har han både lavet "normale" dokumentarer (bl.a. til DR2 i 1998-2001) og en række